

Sygn. akt III U 447/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2020r.

Sąd Okręgowy w Łomży III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : sędzia Jolanta Pardo

Protokolant : st. sekr. sąd. Agata Fronc

po rozpoznaniu 25 września 2020 r. w Ł., na rozprawie

sprawy J. B.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

o wysokość emerytury policyjnej

na skutek odwołania J. B.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

z 5 lipca 2017 r. Nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i wysokość emerytury J. B. na dzień 1 października 2017 r. ustala na 3.974,25 (trzy tysiące dziewięćset siedemdziesiąt cztery i 25/100) zł brutto.

Sygn. akt III U 447/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 5 lipca 2017 r. Nr (...) Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, na podstawie art. 15c w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2016 r. poz. 708 z późn. zm.) oraz na podstawie otrzymanej z IPN informacji Nr (...) z 13 marca 2017 r., ponownie ustalił wysokość emerytury J. B. na 2069,02 zł. Obliczona emerytura wynosi 62,95% podstawy wymiaru świadczenia, którą stanowi kwota 5299,00 zł, łączna wysokość emerytury stanowi 62,95% podstawy wymiaru i wynosi kwotę 3335,72 zł. Ponieważ jednak emerytura jest wyższa od kwoty 2069,02 zł, tj. przeciętnej emerytury ogłoszonej przez Prezesa ZUS, wobec tego wysokość świadczenia ograniczono do 2069,02 zł.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył J. B. zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie szeregu przepisów materialnych zawartych w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, tj. art. 2 Konstytucji (zasadę dotrzymywania umów oraz zasadę niedziałania prawa wstecz), art. 30 Konstytucji (zasadę ochrony godności człowieka), art. 42 ust. 3 Konstytucji (zasadę domniemania niewinności), art. 45 Konstytucji (zasadę prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy przez niezależny, bezstronny i niezawisły sąd). Wniósł o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji i przywrócenie mu nabytych uprawnień emerytalnych określonych decyzją o waloryzacji policyjnej emerytury z 27.02.2017 r. opartą o jego przebieg służby i pracy, znajdujące potwierdzenie w jego aktach

personalnych. W uzasadnieniu wskazał, że jako młody człowiek został przyjęty do służby w Milicji Obywatelskiej, w trakcie której służby zajmował się zapobieganiem i ściganiem przestępstw kryminalnych. Wskazał, że jego służba w MO dotyczyła tych spraw, które prowadzone są przez wszystkie służby policyjne świata bez względu na nazwę. W jego ocenie, to nie nazwa jest istotna, a czynności wykonywane.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu emerytalno-rentowego wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od odwołującego się kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że odwołanie nie jest zasadne, ponieważ z dniem 1 stycznia 2017 r. weszła w życie ustawa z 16.12.2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, na mocy której wprowadzono art. 13b, ustalający katalog cywilnych i wojskowych instytucji i formacji, w których służba od 22.07.1944 r. do 31.07.1990 r. jest uznawana za służbę na rzecz totalitarnego państwa. Ponadto ustawa ta wprowadziła w art. 15c zasady obliczania wysokości dla osób, które pełniły służbę na rzecz totalitarnego państwa oraz powołał przepis zawiera obostrzenie zawarte w ust. 3, zgodnie z którym wysokość emerytury ustalonej zgodnie z art. 15c ust. 1 i 2 nie może być wyższa niż miesięczna wota przeciętnej emerytury wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Pełnomocnik podniósł, że ustawodawca zobowiązał tym samym organ emerytalny do wszczynania z urzędu postępowania w przedmiocie ponownego ustalenia prawa do świadczeń i wysokości świadczeń stosownie do wyżej wymienionych przepisów. Wskazał również, że z informacji o przebiegu służby z 13.03.2017 r. Nr (...) sporządzonej przez Instytut Pamięci Narodowej wynika, że odwołujący się w okresie od 16.01.1982 r. do 15.04.1986 r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Informacja o przebiegu służby jest wiążąca dla organu emerytalno-rentowego przy wydawaniu przedmiotowych decyzji. Dlatego w wykonaniu i zgodnie z powołanymi przepisami organ ustalił wysokość emerytury odwołującego się.

Pismem procesowym z 6 sierpnia 2018 r. J. B. podtrzymał swoje odwołanie oraz wniósł o nieobciążanie go kosztami zastępstwa procesowego. Poinformował również, że nie występował do Ministra właściwego do spraw wewnętrznych w trybie art. 8a ustawy z 18.02.1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, o wyłączenie stosowania art. 15c, art. 22a i art. 24a powołanej wyżej ustawy.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

J. B. urodzony (...) w okresie od 27.04.1966 r. do 19.04.1968 r. odbył zasadniczą służbę wojskową. Z akt osobowych J. B. wynika, że:

- 16.05.1972 r. został przyjęty do MO na okres służby przygotowawczej na stanowisko milicjanta drużyny służbowej (...) Z.;
- 16.05.1975 r. został funkcjonariuszem stałym w związku z wpływem okresu służby przygotowawczej;
- 01.06.1975 r. został przekazany do dyspozycji (...) w Ł. i mianowany na stanowisko referenta operacyjnego Referatu Operacyjno-Dochodzeniowego (...) Z.;
- od 01.10.1977 r. do 28.06.1980 r. uczęszczał do Wyższej Szkoły (...) w S. i po jej ukończeniu został skierowany służbowo do dyspozycji (...) Ł.;
- 01.07.1980 r. został mianowany na stanowisko kierownika Referatu Operacyjno-Dochodzeniowego (...) Z.;

- 16.01.1982 r. został mianowany na stanowisko zastępcy kierownika (...) ds. polityczno-wychowawczych w Z.;
- 01.2.1988 r. został ponownie mianowany na stanowisko zastępcy kierownika (...) ds. polityczno-wychowawczych w Z.;
- 01.09.1983 r. został mianowany zastępcą szefa (...) w Z. ds. polityczno-wychowawczych;
- 16.04.1986 r. został przeniesiony służbowo i mianowany na stanowisko szefa (...) w K.;
- 31.07.1990 r. został zwolniony ze służby w Policji na podstawie art. 41 ust. 3 ustawy z 6 kwietnia 1990 r. o Policji.

Decyzją z 05.09.1990 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych ustalił J. B. prawo do emerytury policyjnej w wysokości 1.443.550 starych złotych. Obliczona emerytura wyniosła 76% podstawy wymiaru świadczenia, którą stanowiła kwota 1.899.408 starych złotych.

Decyzją z 08.08.2004 r. Nr (...) Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zmienił J. B. wysokość przysługującej mu emerytury policyjnej na kwotę 2804,96 zł. Obliczona emerytura wyniosła 75% podstawy wymiaru świadczenia, którą stanowiła kwota 3739,95 zł. Decyzją z 27.02.2017 r. (waloryzacyjną) wysokość emerytury obliczono od 01.03.2017 r. na 3974,25 zł.

Na skutek zmiany przepisów ustawy, po pozyskaniu informacji z Instytutu Pamięi Narodowej o przebiegu służby wskazującej, że J. B. od 16.01.1982 r. do 15.04.1986 r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13 b ustawy, organ rentowy przeliczył emeryturę odwołującego się.

Decyzją z 05.07.2017 r. Nr (...) (obecnie zaskarżoną) Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji ponownie ustalił wysokość emerytury J. B. na kwotę 2069,02 zł. Obliczona emerytura wynosi 62,95% podstawy wymiaru świadczenia, którą stanowi kwota 5299,00 zł, łączna wysokość emerytury stanowi 62,95% podstawy wymiaru i wynosi kwotę 3335,72 zł. Ponieważ jednak emerytura jest wyższa od kwoty 2069,02 zł, tj. przeciętnej emerytury ogłoszonej przez Prezesa ZUS, wobec tego wysokość świadczenia ograniczono do 2069,02 zł.

Odwołujący się podał, że służył cały czas w MO, a nie w SB i jego zadaniem było ściganie przestępstw kryminalnych. Podał też, że do jego zadań w okresie 1982-1986 należało nadzorowanie służby MO w całym komisariacie, jak nie było komendanta i jego zastępcy, który był na studiach. W czasie, gdy oni byli w K., to odwołujący się nadzorował swój referat operacyjno-dochodzeniowy, bo nie było w tym czasie innego oficera. Dodał, że w Komisariacie nie było komórki SB. Świadkowie: K. G., S. O., W. J., B. S. nie potwierdzili, by odwołujący się pełniący funkcję szefa Rejonowego (...) do Spraw Wewnętrznych w K. przeprowadzał z nimi jakiegokolwiek rozmowy ideologiczne i by zajmował się czymś ponad normalną pracą operacyjną funkcjonariusza milicji w zakresie ścigania przestępstw. Sam odwołujący się zeznał, że w 1980 r. został wprowadzony pion polityczno-wychowawczy, co okazało się nieskuteczne i i wówczas przy Służbie Bezpieczeństwa utworzono Zarząd ochrony funkcjonariuszy złożony tylko z funkcjonariuszy SB. Podkreślił wyraźnie, że w okresie (...) nie prowadził żadnych działań przeciwko opozycji, związkowi zawodowemu Solidarność. Współpracował z prokuraturą, ale jak zaznaczył, tylko w zakresie wykonywania zadań milicyjnych, czyli prewencja i ściganie przestępstw kryminalnych.

Powyższe ustalono na podstawie kopii dokumentów z akt osobowych odwołującego się oraz akt emerytalno-rentowych i zeznań odwołującego się.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny sprawy wynikający z przytoczonych dowodów zasadniczo nie był sporny między stronami.

Wnioskodawca kwestionował przyjęcie przez organ rentowy, że jego służba w okresie od 16 stycznia 1982 r. do 15 kwietnia 1986 r. była wykonywana na rzecz państwa totalitarnego oraz podnosił szereg zarzutów sprzeczności zastosowanych wobec niego przepisów art. 15c i art. 22a ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. 2016 r. poz.708 ze zm.) z normami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Zastosowane wobec wnioskodawcy przepisy wprowadzono na mocy art. 1 ustawy nowelizującej z 16 grudnia 2016 r. Zgodnie z art. 15c, w przypadku osoby, która pełniła „służbę na rzecz totalitarnego państwa” i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi: 0% podstawy wymiaru - za każdy rok tej służby a przy tym, emerytura nie podwyższa się zgodnie z art. 15 ust. 2 i 3 ustawy nowelizowanej, jeżeli okoliczności uzasadniające podwyższenie wystąpiły w związku z pełnieniem służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b. Jednocześnie ustawodawca wprowadził ograniczenie, zgodnie z którym wysokość emerytury ustalonej zgodnie z art. 15c ust.1i 2 nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej emerytury wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sądowi Okręgowemu znany jest fakt zwrócenia się przez Sąd Okręgowy w Warszawie z zapytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego z uwagi na powzięte wątpliwości co do zgodności z Konstytucją RP przepisów art. 15c, art. 22a oraz art. 13 ust. 1 lit. 1c w związku z art. 13b ustawy zaopatrzeniowej w brzmieniu nadanym przez art. 1 ustawy z 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. 2016/2270). Wątpliwości te zostały szeroko przedstawione w postanowieniu Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 stycznia 2018 r. sygn. akt XIII 326/18, sprawa zawisła przed Trybunałem Konstytucyjnym 27 lutego 2018 r. pod sygnaturą P 4/18 i do chwili obecnej nie zostało wydane rozstrzygnięcie.

Sąd Okręgowy uważa jednak, że mimo faktu procedowania przez Trybunał Konstytucyjny w zakresie przepisów będących podstawą prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, okoliczności faktyczne pozwalają na wyrokowanie bez potrzeby weryfikowania konstytucyjności przepisów przez Trybunał Konstytucyjny.

Na marginesie jedynie Sąd Okręgowy wskazuje, że przepisy wprowadzone ustawą z 16.12.2016 r. budzą szereg wątpliwości tut. Sądu w zakresie ich zgodności z Konstytucją i w zarzutach sformułowanych w odwołaniu, jest wiele racji.

Niemniej jednak bez potrzeby odwoływania się do niekonstytucyjności niektórych przepisów ustawy decyzja winna ulec zmianie z uwagi na niezaistnienie przesłanek do obniżenia świadczenia odwołującego się.

Punktem rozważań jest, że sąd ubezpieczeń społecznych, rozpoznający sprawę w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie ponownego ustalenia wysokości emerytury policyjnej byłego funkcjonariusza Służby Bezpieczeństwa, nie jest związany treścią informacji o przebiegu służby przedstawionej przez Instytut Pamięi Narodowej zarówno co do faktów jak i co do kwalifikacji prawnej tych faktów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2011 r., II UZP 10/11 OSNP 2012/23-24/298). Stanowisko to Sąd Okręgowy w pełni akceptuje. Ustalenia faktyczne i interpretacje prawne Instytutu Pamięi Narodowej nie mogą więc wiązać Sądu, do którego wyłącznej kompetencji należy ustalenie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia w przedmiocie prawa do emerytury policyjnej i jej wysokości oraz odpowiednia kwalifikacja prawna ustalonych faktów. Taka argumentacja jest uzasadniona tym bardziej, że w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych nie obowiązują ograniczenia dowodowe wynikające z przepisów rozporządzenia, odmiennie niż w postępowaniu przed organem rentowym, a zastosowanie znajdują wyłącznie przepisy KPC, w tym także przepisy dotyczące postępowania dowodowego. Sąd, w przeciwieństwie do organu rentowego, nie jest związany określonymi środkami dowodowymi, gdyż zgodnie z treścią art. 473 KPC w postępowaniu

przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Oznacza to, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, o czym stanowi art. 473 § 1 KPC. Zgodnie z treścią art. 13 b ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (aktualnie t.j. Dz.U. 2019 poz. 288 ze zm.) dalej jako ustawa dezubekizacyjna, za służbę na rzecz totalitarnego państwa uznaje się służbę od dnia 22 lipca 1944 roku do dnia 31 lipca 1990 roku w enumeratywnie wymienionych cywilnych i wojskowych instytucjach i formacjach.

W ocenie Sądu Okręgowego nie wystarczy jednak pełnić służby w jednostkach wymienionych w art. 13 b ustawy dezubekizacyjnej ale służba ta musi mieć cechy „służby na rzecz totalitarnego państwa”. Inna wykładnia cytowanego przepisu miałyby charakter niekonstytucyjny i naruszałyby m.in. art. 30 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie godności człowieka, której ochrona i poszanowanie jest obowiązkiem poprzez stygmatyzowanie emerytów policyjnych i ich dyskredytację prawną i moralną. Osoby te potraktowane zostałyby jako służące władzy komunistycznej, dążącej do absolutnego podporządkowania sobie obywateli i wszystkich sfer ich życia, uznając ich za osobowy substrat aparatu bezpieczeństwa tj. państwa reżimowego czy policji politycznej. Ustawa nie precyzując stanowisk w aparacie bezpieczeństwa dotyczyłaby więc także osób, których funkcja czy praca nie miały charakteru operacyjnego, lecz pomocniczy, niezwiązany z głównymi funkcjami resortu.

Inne rozumienie cytowanego przepisu prowadziłyby też do sprzeczności z art. 67 ust 1 Konstytucji w zw. z art. 31 ust 3 Konstytucji (prawo do zabezpieczenia społecznego) z uwagi na brak zróżnicowania emerytów mundurowych i brak proporcjonalności przyjętych rozwiązań. Ustawodawca nadto przyjął fikcję prawną polegającą na przyjęciu mnożnika 0% podstawy wymiaru, tak jakby funkcjonariusze nie pracowali jak też, niezależnie od ich służby poza jednostkami wymienionymi w art. 13b często wieloletniej, wprowadził ograniczenie, zgodnie z którym wysokość emerytury nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej emerytury wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Takie drastyczne rozwiązania ustawowe przy braku prokonstytucyjnej wykładni z pewnością doprowadziłyby również do naruszenia art. 2 Konstytucji (ochrony praw nabytych poprzez zakaz stanowienia norm arbitralnie odbierających lub ograniczających prawa podmiotowe, zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, zasady sprawiedliwości społecznej), a w odniesieniu do praw majątkowych także art. 64 ust 2 Konstytucji.

Ustawa dezubekizacyjna nie zawiera definicji „służby na rzecz totalitarnego państwa”. A zatem wobec przyjęcia, że system prawny jest kompletny należy odnieść się do definicji zawartej w ustawie z 18.10.2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz o treści tych dokumentów (Dz.U. z 2019 r. poz. 430). Zgodnie z preambułą tej ustawy służbą tego rodzaju jest „praca albo służba w organach bezpieczeństwa państwa komunistycznego, lub pomoc udzielana tym organom przez osobowe źródło informacji, polegające na zwalczaniu opozycji demokratycznej, związków zawodowych, stowarzyszeń, kościołów i związków wyznaniowych, łamaniu prawa do wolności słowa i zgromadzeń, gwałceniu prawa do życia, wolności, własności i bezpieczeństwa obywateli, była trwale związana z łamaniem praw człowieka i obywatela na rzecz komunistycznego ustroju totalitarnego”.

Stan faktyczny sprawy nie wskazuje aby odwołujący się pełnił tego rodzaju służbę. Nie ma na to żadnego dowodu. J. B. przez 3 pierwsze lata służby pracował na stanowisku milicjanta drużyny służbowej. Była to jednak wyłącznie służba przygotowawcza, po upływie której został funkcjonariuszem stałym i został skierowany na stanowisko referenta operacyjnego Referatu Operacyjno-Dochodzeniowego. Owszem, szybko awansował i będąc zastępcą kierownika często go zastępował, a później będąc sam kierownikiem jednostki, sprawował nadzór nad całą komendą, to jednak nie wykonywał natomiast żadnej działalności polegającej na zwalczaniu innych ugrupowań, czy polegającej na łamaniu prawa.

W postępowaniu sądowym zatem została skutecznie podważona zgodność ze stanem faktycznym informacji IPN nr (...) o przebiegu służby J. B. w organach bezpieczeństwa państwa. Sąd nie dał wiary wyżej wymienionemu dowodowi z dokumentu IPN. Wynikająca z niego informacja jest sprzeczna z treścią ustaleń dokonanych przez Sąd.

Skoro służba wnioskodawcy nie spełniała kryteriów wskazanych w ustawie lustracyjnej, nie ma żadnych podstaw do przeliczania emerytury na zasadzie art. 15 c ustawy dezubekizacyjnej. Z tych względów zaskarżona decyzja jako błędna podlega zmianie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 KPC orzekł jak w wyroku. 7